

עפ"ת 55454/05/23 - עבוד נאשף נגד מדינת ישראל - פמ"מ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55454-05-23 נאשף נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90511790967

בפני	כב' השופט עמית י' צלקובניק
מערער	עבוד נאשף
נגד	
משיבה	מדינת ישראל - פמ"מ

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה מחוז המרכז (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) בהמש 8053-03-23 מיום 23.4.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 15.3.23 להארכת מועד להישפט בגין דוח מהירות מיום 7.3.18.

המערער טען תחילה באמצעות בא כוחו, עו"ד עלא קישאוי, כי לא קיבל כלל את הודעת הקנס, וזו חזרה בציון "לא ידוע במען", למרות שהוא מתגורר מזה שנים, עם בני משפחה אחרים, בכתובת המגורים אליה נשלח דבר הדואר; לדברי המערער נודע לו על קיום הדוח רק בעקבות הודעה אותה קיבל לאחרונה מרשות הרישוי, על צבירת ניקוד.

דא עקא, מתגובת המשיבה בבית משפט קמא עלה כי הקנס בגין הדוח שולם עוד ביום 19.2.2019 - מדובר בסכום של 2250 ₪ במקום הקנס המקורי בסך של 1500 ₪, וב"כ המערער טען בבקשה נוספת שהוגשה ביום 3.4.23, כי מדובר בתשלום שבוצע מכוח עיקול על חשבון הבנק וכי תשלום בנסיבות אלה אינו מהווה הודאה, כפי שנקבע בעפ"ת 16559-10-22 (פסק הדין לא הומצא ואינו ניתן לצפיה בנט) - וכי כאמור לא הוכחה חזקת מסירה.

עוד נטען כי המערער משער שאחד מבני הבית, אולי האם, היא שעשתה שימוש ברכב במועד ביצוע העבירה.

בית המשפט קמא קבע בהחלטתו כי התשלום מהווה הודאה, הרשעה וענישה, ולא עלה חשש לעיוות דין.

המערער אינו משלים עם החלטה זו וחוזר על הטענות שעלו בבית משפט קמא, ובדין בפני הוסיף וטען כי "הקנס שולם במסגרת עיקול בגין מספר רב של דוחות".

אין מקום לקבלת הערעור.

אין אני שותף לעמדה הנחרצת שמציג ב"כ המערער, כי נוכח כך שהנמען "אינו ידוע במען", יש בכך כדי לסתום את הגולל על קיומה של חזקת מסירה, הנקבעת כידוע, על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, ללא צורך בחתימה על אישור מסירה, אם חלפו 15 ימים מעת שליחת הודעת הקנס בדואר רשום לכתובת הרשומה, ומוטל על הנמען להוכיח כי לא קיבל את הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. אציין כי אם הדואר נשלח לכתובת הרשומה העדכנית של הנמען, ומותקנת תיבת דואר הנושאת את שמו של הנמען, הרי שחזקה כי הנמען יהיה "ידוע במען", ועל המערער

במקרה זה, מוטל הצורך להראות, ולו בדרך של עריכת בירור בדואר, או הגשת אסמכתא אחרת, מהן הנסיבות שמנעו איתורו בכתובת שנמסרה על ידו.

עם זאת אין אני נדרש לסוגיה זו, נוכח כך שעלה כי המערער שילם את הקנס בחודש פברואר **2019**, והטענה כי התשלום נועד כדי למנוע עיקול, אין בה כדי לסייע, שכן עלה, נוכח התשלום, כי המערער היה מודע לקיום דוח העבירה ארבע שנים תמימות לפני הגשת הבקשה להארכת מועד לבית משפט קמא. אוסיף, כי הטענה המשתמעת כי המערער לא ידע עבור מה הועבר התשלום נוכח ריבוי דוחות, אינה מגובה בכל אסמכתא, והמערער אף לא טען זאת בתצהיר שהוגש לבית משפט קמא ממנו עלה כי לא קיבל את הודעת הקנס - הא ותו לא. המערער אף לא הסביר מדוע לא ביקש לקבל לרשותו את הדוח לאחר התשלום אם לא הבין מהות התשלום.

אציין בנוסף, כי תשלום קנס במסגרת פרעון חובות - וכאמור לא הובאו כל נתונים על ידי המערער בעניין זה - אין בו כדי להפריך את החזקה המשפטית העולה מסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב -1982, לפיה יש לראות בתשלום הקנס הודאה, שכן אדם מוחזק כי הוא מוציא ממונו לאחר בדיקת הבסיס להיווצרות החוב, ואי נקיטת צעדי ברור, או ישיבה באפס מעשה לאחר התשלום, מלמדים על השלמה עם תשלום הקנס (השוו לעניין זה - רעפ 2342/21 **ענאיה שדיד נ' מדינת ישראל**, 8.4.21).

משהמערער לא המציא כל הסבר מדוע לא פעל במשך 4 שנים עד הגשת הבקשה לבית משפט קמא, לא ניתן להשתכנע כי עשה כל הניתן לצורך הגשת הבקשה מיד לאחר שחלפה המניעה להגשתה במובנו של סעיף 229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי, ומשכך לא עלה כל טעם מיוחד להארכת המועד (ראו בעניין זה - רע"פ 2600/22 **דורון חתן נ' מדינת ישראל** (נבו 11.05.2022); רע"פ 1307/20 זאב גורשניק נ' מדינת ישראל (נבו 15.03.2020)).

באשר לטענת המערער כי אחר נהג ברכב במועד העבירה, הרי שלא נמסרו כל פרטים ממשיים, או תצהיר מטעם נהג אחר, ואין בכך כדי ליצור חשש לעיוות דין.

הערעור נדחה לפיכך.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ג, 08 יולי 2023, בהעדר הצדדים.